అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

పాంచజన్య శక్తి పీఠం ఆశ్రమంలోకి ఉత్సాహంగా ప్రవేశించాడు.

అతని మనసు ఎంతో తేలికగా అయిపోయింది.

భక్తుల లైను ఎక్కువగా ఉంది. రథయాత్రకోసం వచ్చిన చాలామంది భక్తులు స్వామిని దర్శనం చేసుకోవాలని ఉండిపోయారు.

లైనులో స్వామి దగ్గరకు వెళ్ళడానికి గంట పట్టింది.

సాధారణంగా ఆ సమయం అంత ఎక్కువ కాదు. కానీ పాంచజన్యకు ఎంతో ఆలస్యం అయినట్లుగా అనిపించింది. ఎంత తొందరగా స్వామిని కలుసుకోవాలా తాను పొందిన అనుభూతిని స్వామికి చెప్పాలా అనే ఆత్రుత అతనిలో నిండిపోయింది.

స్వామి దగ్గరకు రాగానే అతని కాళ్ళమీద పడి నమస్కారం చేసాడు.

స్వామి అతనివైపు చూసి చిరునవ్వు నవ్వారు.

ఆ నవ్వులో ఎన్నో అర్థాలు కనిపించాయి పాంచజన్యకు

"మా అమ్మగారు బాధపడుతూ చనిపోయారని అనుకున్నాను. కానీ ఆమెకన్నా ఎంతో ఉన్నతులు మహోన్నతులలో కొంతమంది ఆమెకన్నా చాలా బాధలు పడుతూ చనిపోయారన్న విషయాలను తెలుసుకున్నాను. తమరు నాకు చెప్పకపోయినా నాకు తెలిసేటట్టు చేసారు. ఈ విషయం తెలియక ఎన్నో రోజులుగా మధనపడుతున్నాను. తమరు కలిగించిన అనుభవం వల్ల కొత్త సంగతిని తెలుసుకున్నానన్న సంతోషం నన్ను నిలువనీయడంలేదు.."

పాంచజన్య మొహంలో కొత్త వెలుగుని స్వామి గుర్తించారు.

"అన్ని విషయాలు స్వతహాగా తెలుసుకోవడం వల్ల ఎంతో ఆనందం కలుగుతుంది. ఏ సందేహానికైనా సమాధానం ఉంటుంది. కొంతమంది తక్కువ కాలంలో తెలుసుకుంటారు. మరి కొందరు అదే విషయాన్ని తెలుసుకోవడానికి చాలాకాలం పడుతుంది."

"స్వామీ. స్వామీ" అనే మాటలు తప్ప పాంచజన్య నోటి వెంబడి ఇతర మాటలురావడంలేదు. ఏదో తాదాత్మ్యంలో ఉన్నట్లుగా ఉంది.

"ఈ లోకంలో అమ్మను మించిన దైవం ఉండదని అనుకుంటున్నాను. దేముడు ఎలా ఉంటాడో ఎవరికీ తెలియదు. ఒకొక్కరు ఒకో విధంగా చెప్పుకుంటారు. దేవుడు అమ్మలా ఉంటాడని నేను అనుకుంటాను స్వామి."

స్వామి ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు.

"అమ్మే జీవితం అనుకుంటూ ఇంతవరకు బతికాను. ఇప్పుడు అమ్మలేదు నా జీవితాన్ని ఎందుకోసం ఎవరికోసం అని అనిపిస్తోంది."

దానికి కూడా స్వామి సమాధానం చెప్పలేదు.

ఈలోపు మరి కొంతమంది భక్తులు వస్తే వారితో మాట్లాడుతూ స్వామివారి సందేహాలను తీరుస్తున్నారు.

"స్వామీ నా సమస్యలకు పరిష్కారం లేదా?"

"నాయనా! నువ్వు అనుకుంటున్నావు కాని నీవి అసలు సమస్యలు కాదు. ఈ రోజు సమస్య అనిపించినది రేపు అసలు సమస్యగా కనిపించదు. ఆ మరుసటి రోజు అది సాధారణమైన విషయం అయిపోతుంది"

"స్వామీ వివరంగా చెప్పండి"

"మీ అమ్మను ఎంతగానో ప్రేమించడంవల్ల నువ్వు చాలా బాధపడుతున్నావు. కానీ కొన్నిరోజులు గడిచిపోయిన తర్వాత నీ బాధకు నీ సమస్యకు నీ మట్టుకు నీకే పరిష్కారం లభిస్తుంది అమ్మే జీవితం కాదని తెలుసుకుంటావు. నీ భార్యలో కానీ నీ కూతురిలో కానీ అమ్మను చూసుకుంటావు" స్వామి చెప్పారు.

పాంచజన్య అయోమయంగా చూసాడు.

"అమ్మను ఎంతో ఇష్టపడ్డావు, ప్రేమించావు, అభిమానించావు. అమ్మ చెప్పిన విధంగా నడుచుకో మంచి జరుగుతుంది"

"అమ్మ ఏమి చెప్పాలని అనుకున్నదో తెలియదు కదా స్వామీ?"

"మీ అమ్మగారి జీవితం ద్వారా నువ్వు చాలా విషయాలు ఇప్పటికే తెలుసుకున్నావు. ఇతరులకు సేవ చేయాలని అందరితో మంచిగా ఉండాలని నువ్వు ఎప్పుడో గుర్తించావు. నీ తోటివారికి సాయపడాలని ఆమె జీవితం ద్వారా తెలుసుకున్నావు కదా?"

"అవును స్వామీ అదే నేను ఆచరిస్తున్నాను"

"మీ అమ్మగారు చనిపోయిన తర్వాత నువ్వు చాలా ప్రాంతాలు తిరిగానని, చాలా చూసానని అన్నావు. కాశీ వెళ్ళడం ద్వారా అన్నదానం ఎంతమంచిదో ఆకలితో ఉన్నవారికి అన్నం పెట్టడం ఎంత గొప్ప విషయమో తెలుసుకున్నావు. దానిని ఆచరించావు. బాబాగారి ఆశ్రమానికి వెళ్ళావు. అక్కడ సేవలను స్వయంగా చేసావు. నీకున్న డబ్బులో కొంతదనాన్ని నిరుపేద అమ్మాయి వివాహం కోసం దానం చేసావు. నీకున్న దానిలో కొంతైనా ఇవ్వడం ద్వారా ఇతరులకు సాయపడాలన్న జ్ఞానాన్ని ఆచరించావు. అనాధ శరణాలయానికి వెళ్ళి అక్కడున్న వారిని కలుసుకోవడం పదిమందికీ ఉపయోగపడేలా ప్రేమను పంచాలని తెలుసుకున్నావు. అమ్మ ప్రేమలాంటి ప్రేమను అందరికీ పంచాలని అనుకున్నావు. పంచావు"

"నిజమే స్వామీ"

"ఇటువంటి మంచిపనులు నిరంతరం చేయడం ద్వారానే మీ అమ్మగారి ఆశయాలను నెరవేర్చినవాడవు అవుతావు."

స్వామి చెబుతున్న విషయాలు వింటున్న పాంచజన్యకు అవి నిజమేకదా అనిపిస్తున్నాయి. ఆ విషయాలు అతనిలో ఆలోచనలు రేకెత్తిస్తున్నాయి. తర్వాత నెమ్మదిగా "మా అమ్మగారు చనిపోయే చివరి క్షణాలలో నాతో చెప్పాలని అనుకున్నది ఏమిటో తెలియడంలేదు? ఏమై ఉంటుందా అనుకుంటున్నాను."

"ఇన్ని విషయాలు నీకు నువ్వుగా తెలుసుకున్నావు కదా అది కూడా ఊహించలేకపోతున్నావా నాయనా?"

పాంచజన్య సందేహంగా మొహం పెట్టాడు.

"అనుభవం ద్వారా తెలుసుకోగలవు. నీ వ్యక్తిగతం గురించి నీ సుఖం గురించి నువ్వు అందరిలా ఎలా ఉండాలో ఆమె కోరుకున్న విషయాలు నువ్వు గ్రహించాలి. అందరి అందరి యువకులు ఎలా ఆలోచిస్తారో నువ్వు కూడా అలానే ఆలోచించాలని ఆ మాదిరిగనే నీ జీవితాన్ని మలచుకోవాలని మీ అమ్మగారు అనుకుని ఉండవచ్చు. ఆ విషయాలను నీతో చెప్పి వాటిని ఆచరించాలని కోరుకుని ఉంటుంది. అంతకన్నా ఏ తల్లి అయినా ఏమి చెప్పాలని అనుకుంటుంది?" స్వామి వివరించారు.

స్వామి మాటలు పాంచజన్యలో ఆలోచనలు రేపాయి.

పాంచజన్య ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

ఇంతలో స్వామి పక్కనున్న శిష్యుడ్ని పిలిచి అమ్మవారి ప్రసాదాన్ని తెప్పించారు. దానిని చిన్న ఆకులో పెట్టి పాంచజన్యకు ఇస్తూ "నాయనా ఈ ప్రసాదం తీసుకో. అమ్మవారి ఆశీర్వాదం నీకు ఉంటుంది. మీ అమ్మగారి మనోభీష్టం మేరకు నడుచుకో. నువ్వు ఎక్కడి నుంచివచ్చావో అక్కడికి వెళ్ళిపో. మనిషి జీవితంలో ఉన్న అన్ని ధర్మాలను ఆచరించుకో. నీకు అంతా మంచి జరుగుతుంది. మీ అమ్మగారి ఆత్మ సంతోషపడుతుంది" అన్నారు.

పాంచజన్య ఆ ప్రసాదాన్ని కళ్ళకు అద్దుకుని తిన్నాడు.

మరోసారి స్వామికి నమస్కారం చేసి ఆశీర్వచనం తీసుకున్నాడు.

తర్వాత రూముకు బయలుదేరాడు.

4

ఇరవై సంవత్సరాల తర్వాత

సాయంకాలం వాతావరణం ప్రశాంతంగా ఉంది. చెట్లనుంచి వీస్తున్న గాలి చల్లగా శరీరానికి తాకుతుంటే హాయిగా అనిపిస్తోంది.

వనంలో ఎవరి పనులు వారు చేసుకుంటున్నారు.

అందులో రకరకాల పూలమొక్కలు ఉన్నాయి. అందానికి ప్రతీకగా ఉన్న ఆ మొక్కలను పెంచడానికి చాలామంది అక్కడ పనిచేస్తున్నారు. వివిధప్రాంతాల నుంచి తీసుకుని వచ్చిన మొక్కలను సంరక్షించడానికి ఎంతోమంది అక్కడ పనిచేస్తున్నారు. కొంతమంది అంట్లు కడుతున్నారు మరికొంతమంది ప్లాస్టిక్ సంచులలో ఉన్న మొక్కలకు నీరు పోస్తున్నారు. చాలామంది ఆ నర్సరీలో వివిధరకాల పనులు చేస్తున్నారు.

మూడుఎకరాల్లో విస్తరించి ఉన్న ఆ ప్రాంతం ఎంతో ఆహ్లాదంగా ఉంది.

పూల గుబాళింపు ఆ ప్రాంతాన్ని వ్యాపించి కొత్త సువాసనలు ఇస్తున్నాయి.

చుట్టూ ప్రహరి ఉంది. మధ్యలో వనం ఉంది ఎవరైనా రావాలంటే గేటు తీసుకుని లోపలికి రావాలి. లోపల ఉన్నవారికి ఎవరు వస్తున్నా దూరం నుంచి కనిపిస్తుంది.

ఓ పక్క మొక్కలను తీసుకుని వెళ్ళడానికి చిన్న ఆటో కూడా ఉంది.

ఇంతలో ఒకామె గేటును తోసుకుని లోపలికి వచ్చింది.

రోజూ అలా చాలామంది వస్తుంటారు. అందువల్ల అక్కడివారు పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. ఆమెకు యాభై సంవత్సరాల వయసు ఉంటుంది. హేండ్ బేగ్ తగిలించుకుని ఉంది. ఆ లోపలికి వచ్చి ఆ ప్రాంతాన్ని కలియ తిరుగుతూ మొక్కలను అంట్లు కట్టిన పూలమొక్కలను పరిశీలించింది.

"ఎవరు కావాలండీ?" నర్సరీలో పనిచేసే అమ్మాయి అడిగింది.

ఆవిడ ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు "పూలు చాలా బాగున్నాయి. ఈ పూలతోట ఎంతో అందంగా ఉంది."

"పూల మొక్కల కోసం వచ్చాను" అంది.

"ఎక్కడినుంచి వస్తున్నారు?" ప్రశ్నించింది.

"ఒకప్పుడు ఈ ప్రాంతంలోనే ఉండేదానిని ఉద్యోగరీత్యా ప్రస్తుతం హైదరాబాద్‌లో ఉంటున్నాను. నా పేరు పద్మావతి" అంది ఆమె.

"రండి ఈ వనంలో చాలా రకాల మొక్కలు ఉన్నాయి వాటిని చూపిస్తాను. వారానికి ఒకసారి కొత్త నారు వస్తుంది వాటిని మట్టి వేసి బుట్టలలో పెట్టి పెంచుతుంటాం. ఇక్కడ పెరిగిన మొక్కలు పూల చెట్లు చాలా ప్రాంతాలలో పూలు ఫలాలు ఇస్తుంటాయి."

పద్మావతి ఆ ప్రాంతాన్ని చూస్తూ "పళ్ళ మొక్కలు కూడా ఇక్కడ చాలా ఉన్నాయి వాటిని కూడా అమ్ముతారా?" పద్మావతి ప్రశ్నించింది.

"ఇక్కడ చాలా పూల మొక్కలు పళ్ళ మొక్కలు ఉన్నాయి. వేటిని కూడా డబ్బులకు అమ్మడం ఉండదు. మీకు కావాలంటే ఉచితంగా తీసుకుని వెళ్ళండి. లోపల దూరంగా ఉన్న రూములో మా మేనేజరుగారు ఉన్నారు. ఆయన వద్దకు వెళ్ళి మీ వివరాలు చెబితే రాసుకుని ఏం కావాలన్నా ఇస్తారు" అంది ఆ అమ్మాయి.

"అవును ఉచితంగానే ఇస్తారు"

"పూల నారు తీసుకుని రావడానికి చాలా ఖర్చు అవుతుంది వీటిని పెంచడానికి ఎంతోమంది పనిచేస్తున్నారు. వారికి జీతాలు భత్యాలు ఇవ్వాలి. దీని నిర్వహణకు కూడా ఎంతో వ్యయం అవుతుంది. అయినా ఉచితంగా ఇస్తున్నారా?" అంది.

"అవును ఉచితంగా ఇస్తున్న వనం ఇది. అయితే ఎన్ని కావాలంటే అన్ని ఇవ్వడం కుదరదు. ఎవరికైనా అయిదు మొక్కలు మాత్రం ఉచితంగా ఇస్తాం. అదికూడా వారి నామా ఆధార్‌కార్డు వంటి వివరాలు అందివ్వాలి. ఇంకా ఎక్కువ పూల మొక్కలు కొనుగోలు చేస్తామని అన్నా ఇక్కడ అమ్మడం లేదు. తీసుకున్న మొక్కలను ఎలా వేసారు ఎలా పెంచుతున్నారన్న విషయాలను ఈ వనం నిర్వాహకులు మీ చిరునామా ఆధారంగా పరిశీలిస్తుంటారు."

"నిజమా? చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. రకరకాల సేవా కార్యక్రమాలను చూసాను. కానీ ఇటువంటిది వినలేదు. చూడలేదు" పద్మావతి విస్మయంతో చెప్పింది.

ఇంతలో దూరం నుంచి మేనేజరు దగ్గరకి వచ్చాడు.

పనిచేసే అమ్మాయి వైపు చూస్తూ "ఎంతసేపూ వచ్చిన వారితో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉండిపోతావు. ఇక్కడున్న గులాబీ నారును బుట్టల్లో ఎత్తవలసిన పని ఇంకా చేయలేదు వెంటనే ఆ పని చూడు" అన్నాడు.

పక్కనున్న పద్మావతి వైపు చూస్తుంటే "సార్ నేను ఒకప్పుడు ఈ ప్రాంతంలో ఉండేదానిని. ఇక్కడే చదువుకున్నాను. ఈ మధ్య ఇంగ్లీష్ పేపరులో ఒక ఆర్టికల్ చదివాను ఎలాగూ ఇక్కడికి వస్తున్నానని ఈ వనాన్ని చూడటానికి వచ్చాను"

"మీరు ఏం చేస్తుంటారు?"

"నేను జర్నలిస్టుగా పనిచేస్తున్నాను. వివిధ ప్రాంతాలలో మానవీయ కథనాలను రాయడం నాకు ఎంతో ఇష్టం. ఈ వనం గురించి ఎవరో రాసిన ఆర్టికల్ చదివాను. నేను పుట్టి పెరిగిన ప్రాంతం అయినందున నాకు ఒకలాంటి ఆసక్తి కలిగింది. విశాఖపట్నంలో ఉన్న మా ఆఫీసులో పనివుండి అక్కడికి వచ్చాను. పనిలో పనిగా ఈ క్షేత్రాన్ని కూడా చూడాలని అనుకున్నాను. అందుకే ఇక్కడికి వచ్చాను."

"చూసారు కదా ఏమనిపించింది?"

"దీనిని నిర్వహిస్తున్నవారు మంచి మనసుతో ఈ కార్యక్రమాన్ని చేస్తున్నారని అనిపించింది. నిజమేనా?"

ఆ వ్యక్తి ఏమీ మాట్లాడలేదు. చుట్టూ చూస్తూ " ఇటువంటి సేవా కార్యక్రమాన్ని చేయాలన్న ఆలోచన ఏ కొద్దిమందికో ఉంటుంది. చాలామంది డబ్బులు సంపాదిస్తుంటారు కానీ వాటిని తమ పిల్లలకోసమో వారసుల కోసం వినియోగించాలని అనుకుంటారు. ఆ డబ్బును కూడబెట్టుకోవడం తప్ప వినియోగించే పరిస్థితి ఉండదు."

" నిజమే ఏ కొద్దిమంది మాత్రమే తమ సంపాదనను సద్వినియోగపడేలా వినియోగిస్తారు" పద్మావతి నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"మనం అమితంగా ఇష్టపడిన వారు ఈ లోకం నుంచి సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోతే వారి పేరుతో చాలా సేవా కార్యక్రమాలను చేపడుతుంటాం వారి వర్ధంతులు జయంతిలను చేస్తుంటారు అన్నదానాలు చేస్తారు పిల్లలకు పుస్తకాలు పంచుతుంటారు. కానీ ఇటువంటి సేవలను చేసేవారు అరుదుగా ఉంటారు" అని అన్నాడు.

తర్వాత ఆమెను దూరంగా ఉన్న చిన్న కుటీరం వైపు తీసుకుని వెళుతూ "మీరు చాలా దూరం నుంచి వచ్చారు. సాయంత్రమైంది. టీ తీసుకుందురుకాని రండి" అతను పద్మావతిని ఆహ్వానించాడు.

పద్మావతికి ఇదంతా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. వనం చూడటానికి వచ్చిన తనను టీ కోసం ఆహ్వానించడం ఆమెకు ఏదోలా అనిపించింది. అదే విషయాన్ని అడిగింది. "నేను ఎవరో తమకు తెలియదు కానీ చూడటానికి వచ్చిన నన్ను ఈ విధంగా ఆహ్వానించడం నాకు విడ్డూరంగా ఉంది"

"ఇక్కడకు వచ్చిన వారు సంతృప్తిగా వెళ్ళాలని మా సార్ చెబుతుంటారు. వచ్చిన వారు భోజన సమయానికి వస్తే వారికి భోజనం ఏర్పాట్లు కూడా ఉంటాయి. టీ సమయానికి వచ్చిన వారందరికీ నిరంతరం టీ అందిస్తూనే ఉంటాం" అతను చెప్పాడు.

ఇంతలో పని కుర్రవాడు టీ తీసుకుని వచ్చాడు.

"టీ చాలా బాగుంది, చిక్కని పాలతో చేసినట్లున్నారు"

"అవును పాలును కూడా కొననవసరంలేదు ఆ మూలన చిన్న డెయిరీ ఉంది. దానివల్ల నాలుగు కుటుంబాల బతుకుతున్నాయి. వారికి గేదెలను కొని అన్ని సదుపాయాలను సమకూర్చారు. వారు పాలన్నీ తీసుకోవచ్చు కానీ ఇక్కడికి వచ్చేవారికి టీ పెట్టడానికి అవసరమైన పాలు ఇస్తే సరిపోతుంది. వారు ఈ పనిని ఎంతో ఆనందంగా చేస్తున్నారు."

ఈ విషయాలు వింటుంటే పద్మావతికి ఎంతో ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"మీ సార్ చాలా మంచి పనులు చేస్తున్నారు"

"ప్రత్యక్షంగా కనిపిస్తున్నది ఈ వనం మాత్రమే కానీ ఇతరపనులు కూడా, చాలా జరుగుతున్నాయి"

"నేను పేపర్లో వార్త చదివినప్పుడు ఇటువంటి వ్యక్తులు ఉంటారా అనిపించింది కానీ ఇక్కడ చూస్తుంటే నేను చదివిన దానికన్నా చాలా ఎక్కువగా ఉంది."

ఆయన గదిలోకి తీసుకుని వచ్చి ఒక ఆల్బం అందించాడు.

అందులో చాలా ఫోటోలు ఉన్నాయి. కొన్ని భవంతులు కూడా ఉన్నాయి. పద్మావతి వాటిని చూస్తూ "ఏమిటి ఇవి?" అడిగింది.

"ఈ ప్రాంతంలో చాలా సేవా కార్యక్రమాలు జరుగుతున్నాయి. అనాధల కోసం ఒక శరణాలయం ఉంది. వృద్ధుల కోసం ఒక ఆశ్రమం ఉంది నెలవారి గ్రామీణ ప్రాంతాలలో వైద్య శిబిరాలను నిర్వహిస్తుంటారు. వాటికి సంబంధించిన ఫోటోలు ఇవి" అతను వివరంగా పద్మావతికి చెప్పాడు.

పద్మావతికి ఎంతో ఆశ్చర్యం అనిపించింది. "చాలామంది విరాళాలను సేకరించి వాటితో ఇటువంటి పనులు చేస్తుంటారు మరి కొంతమంది బాగా ధనవంతులు తమ సొమ్ములో బ్లాక్‌మనీని సేవ రూపంలో చూపించుకోవడానికి సేవా కార్యక్రమాలను చేస్తుంటారు ఇటువంటి వారు నాకు చాలామంది తెలుసు."

"కానీ మా సార్ అటువంటి వారు కాదు"

"మంచి స్థితిపరులుగా లేదా లక్షల ఆస్థికి వారసులుగా ఉండి ఉంటారు లేదా మంచి ఉద్యోగంలోనో వ్యాపారంలోనో ఉండి ఉంటారు" అంది.

అప్పుడు ఆ వ్యక్తి నవ్వుతూ "మా సార్ ఉద్యోగం చేయడం లేదు. ఇంతకుముందు చేసేవారు ఇప్పుడు అది మానివేసి కేవలం సేవకు అంకితం అయిపోయారు."

పద్మావతి మరింత ఆశ్చర్యపోయింది "ఉద్యోగాన్ని వదులుకుని ఇటువంటి పనులు చేస్తున్నారా? మీ సార్‌ని కలుసుకోవలసిందే"

ఆమె మాట పూర్తికాకముందే కొంతమంది పూలమొక్కలకోసం అక్కడికి వచ్చారు. వారి దగ్గర అడ్రసులు ఆధార్ కార్డు జిరాక్సు కాపీలను తీసుకుని చిన్న స్లిప్పును అందించారు ఆ స్లిప్పును తీసుకుని మొక్కలు అందించే వారి వద్దకు వెళ్ళి అక్కడున్న పూలమొక్కలలో తమకు కావల్సినవి ఎంచుకుని తీసుకుని వెళుతున్నారు.

"మా సార్ చాలా సిస్టమేటిక్‌గా ఉంటారు. శని ఆదివారాలు కేవలం ఇంటికే పరిమితం అయిపోతారు కుటుంబ సభ్యులతో గడుపుతారు. మిగతా రోజులలో ఇటువంటి సేవా కార్యక్రమాలు చేస్తుంటారు."

"ఆయన్ని కలుసుకోవాలని ఉంది. ఇటువంటి కార్యక్రమాలను చేయడానికి ఆయనకు స్ఫూర్తి ఎక్కడినుంచి వస్తుందో తెలుసుకోవాలి."

"వీలుంటే రేపు రండి. ఈ వనానికి సార్ రేపు వస్తారు."

"రేపు సాయంత్రం హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతున్నాను. ఉదయం విశాఖ ఆఫీసులో కొంత పని ఉంది. అందువల్ల కుదరకపోవచ్చు" సాలోచనగా అంది.

ఆ వ్యక్తి పద్మావతి వైపు సాలోచనగా చూస్తుండిపోయాడు.

"సార్ ఇందాక చూపించిన ఫొటోలన్నింటిలోనూ ఒకే పేరు ఉంది. ఆ పేరు రమణి... రమణి... రమణి అని ఎవరామె?"

ఆయన వెంటనే సమాధానం చెప్పలేకపోయారు

తర్వాత "ఆ పేరు అంటే అతనికి ఎంతో ఇష్టం. రమణి మా సార్ కన్నతల్లి. ఆమెను ఎంతగానో ప్రేమించాడు. ఆమె కూడా ఇతడిని అంతగానే ప్రేమించింది. ఇతనికి ఉద్యోగం వచ్చిన ఏడాదిలోనే అనారోగ్యంతో చనిపోయింది. అప్పటినుంచీ అమ్మ ప్రేమకు తపించిపోతూ ఎన్నో కార్యక్రమాలను చేస్తున్నారు. మంచి ఉద్యోగం చేసారు. ఆ ఉద్యోగం ద్వారా వచ్చిన ఆదాయాన్ని సేవా కార్యక్రమాలకు వినియోగిస్తున్నారు. ఉద్యోగం తనకు అడ్డంకి అని దానిని కూడా వదులుకున్నారు. ఇక్కడికి వచ్చి ఈ వనాన్ని స్థాపించారు. రమణి టీచరుగా ఎంతోమందికి పాఠాలు చెప్పేవారు. ఈ ప్రాంతంలోనే పనిచేసేవారు" అన్నాడు.

పద్మావతి ఆలోచనల్లోకి జారిపోయింది.

"నేను ఆరునుంచి పదవ తరగతి వరకు తాళ్ళవలస హైస్కూల్లో చదువుకున్నాను. ఆ సమయంలో మా తాతగారిల్లు ఇక్కడ ఉండేది. పదవ తరగతికి అమ్మానాన్నా నన్ను హైదరాబాదు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు. ఆ సమయంలో మాకు సైన్సు చెప్పడానికి వెంకటరమణి అనే టీచరు ఉండేవారు. బహుశా ఆమె ఈమె ఒకరు కాదు కదా?"సందేహాన్ని వెలిబుచ్చింది.

అతను వెంటనే గదిలో ఉన్న రమణి ఫోటోను తీసుకుని వచ్చి చూపించాడు. అది ఆమె చనిపోవడానికి ముందు తీయించుకున్న ఫొటో నీలం రంగు చీరలో చాలా అందంగా ఉంది. ఫొటోను తీసుకుని చూసి పద్మావతి విషయంలో కళ్ళు ఎగరవేసింది.

"అవును ఈవిడే ఆనాటి మా రమణి టీచరుగారు" అలా అంటున్నప్పుడు పద్మావతి కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసాయి.

"మేము చదువుకున్న సమయంలో మాకు ఇష్టమైన టీచర్ ఈమె. చాలామందికి పుస్తకాలు కొని తీసుకుని వచ్చేవారు. పిల్లలకు దుస్తులు కూడా చాలాసార్లు తెచ్చారు. రోజూ సాయంత్రం పూట అమ్మాయిలను తన చుట్టూ కూర్చోపెట్టుకుని చాలా కథలు చెప్పేవారు. ఆమె ఒకరోజు స్కూలుకు సెలవు పెట్టినా మాకు ఏదోలా ఉండేది. అనుకోకుండా నేను ఈ ప్రాంతానికి రావడం మా టీచరుగారి గురించి తెలుసుకోవడం జరిగింది." అంటూ పద్మావతి ఎంతో ఆనందపడిపోయింది.

"అమ్మగారి వద్ద చదువుకున్న వ్యక్తి వచ్చారంటే సార్ ఎంతో సరదా పడతారు ఫోను చేయండి. ఒకవేళ ఆయన వస్తే కలుసుకుని మాట్లాడి వెళ్ళిపోతాను."

అతను ఫోను చేసి మాట్లాడాడు. తర్వాత పద్మావతి వైపు తిరిగి "సార్ వస్తామని అన్నారు. ఉండమన్నారు" అన్నాడు.

"థాంక్యూ సార్. నేను పేపర్‌లో ఎవరి గురించి చదివానో వారు వస్తున్నందుకు ఎంతో ఆనందంగా ఉంది. మా టీచరుగారి ఫోటో చూపించి నాకు ఎంతో మేలుచేసారు. ఆమె ఫొటోను ఫొటో తీసుకుంటాను" అని సెల్ ఫోనులో రమణి ఫొటోను తీసింది.

"మీ టీచరుగారంటే మీకు అంత ఇష్టమా?"

"ఆ కాలంలో మా టీచర్ గారు మా రోల్ మోడల్. ఇతరులకు సేవ చేయాలని ఎన్నో విషయాలు చెప్పేవారు ఆ విషయాలు ఆమె కుమారుడికి కూడా అబ్బినట్లుంది"

"ఆయన అమ్మకోసం ఏమైనా చేస్తారు. ఈ రోజు ఈ పూలవనానికి వచ్చే అవకాశం లేదు. కానీ వారి అమ్మగారి శిష్యురాలు అని మీ గురించి చెప్పగానే వెంటనే వస్తానని అన్నారు. తల్లి అంటే ఎంతో గౌరవం" అన్నాడు.

పద్మావతి ఆయనవైపు తిరిగి "నాతో ఇంత వివరంగా మాట్లాడుతున్నారు. అన్ని విషయాలు చెబుతున్నారు. మీరు ఇక్కడే ఉంటారా మీ పేరేమిటి?" అని అడిగింది.

అతను కొద్ది నిమిషాలు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

తర్వాత దూరంగా ఉన్న పూల మొక్కల వైపు చూస్తూ "చాలాకాలంగా ఈ వనంలోనే ఉంటున్నాను. నాకు ఎవరు లేరు వంటరివాడిని. మొక్కల్లో ప్రాణముందని చెప్పిన విషయం నా మనసులో నాటుకుని పోయింది. ఈ మొక్కల్ని చెట్లను పళ్ళ మొక్కల్ని ప్రాణమున్న వాటి మాదిరిగా పెంచడంలో ఒకలాంటి ఆనందాన్ని పొందుతున్నాను. నా జీవనమంతా ఇక్కడే చాలాకాలం శృంగేరిలో ఉన్నాను. సార్ అక్కడికి చాలాసార్లు వచ్చేవారు. తాను చేయబోయే సేవా కార్యక్రమాలను నాకు చెప్పినప్పుడు ఎంతో ఆనందం కలిగింది. అమ్మ పేరుతో సేవ చేయాలన్న ఆయన ఆశయం నాకు నచ్చింది. నాకూ నా చిన్నతనంలోనే అమ్మా నాన్న ఇద్దరూ పోయారు. అందుకే ఆయన కోరిక మేరకు ఇక్కడికి వచ్చేసాను. ఈ వనంలోనే ఆ మూల గదిలో ఉంటున్నాను. ఆయన ఆలోచనలకు నా వంతు సహాయాన్ని అందజేస్తున్నాను. ఈ వనం ఏర్పాటు చేయడానికి అయిన ఖర్చు అంతా ఆయన భరించినప్పటికీ దీని నిర్వహణ అంతా నేను చూస్తుంటాను" అన్నాడు ఆయన.

"మీరు కూడా గొప్పవారే సార్ ఇంతకీ మీ పేరు చెప్పలేదు" అడిగింది.

అతను నవ్వుతూ చెప్పాడు "విరించి" అని.

"సార్ వస్తున్నారు"

విరించి మాటలకు గేటువైపు చూసింది.

ఆరు అడుగుల ఎత్తులో నిండైన విగ్రహంతో దగ్గరకు వచ్చాడు

పద్మావతి అతనివైపు చూస్తూ నమస్కారం చేసింది

అతనుకూడా ప్రతి నమస్కారం చేస్తూ "పాంచజన్య సన్ ఆఫ్ రమణి టీచర్" నవ్వుతూ పరిచయం చేసుకున్నాడు.

పద్మావతి తాను పరిచయం చేసుకుని "చిన్నతనంలో నేను తాళ్ళవలస హైస్కూలులో చదివాను మీ అమ్మగారు మాకు టీచరుగా ఉండేవారు"

"విరించి ఫోనులో చెప్పిన తర్వాత మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని అనుకుని వేరే ప్రోగ్రాం ఉన్నా దానిని మార్చుకుని వచ్చేసాను."

"థాంక్యూ సార్"

"చెప్పండి పద్మావతిగారూ?"

"మీ గురించి ఇంగ్లీషు మేగ్‌జైనులో వ్యాసం చదివాను అమ్మకోసం ప్రేమతో మీరు చాలా కార్యక్రమాలు చేసారని అందులో రాసారు. నేను కూడా హైదరాబాదు నుంచి వస్తున్న తెలుగు పేపరులో జర్నలిస్టుగా పనిచేస్తున్నాను విశాఖపట్నానికి ఆఫీసు పనిమీద వచ్చాను. అక్కడికి దగ్గరగా ఉందని ఈ ఆనందపురం మీవనం చూడటానికి వచ్చాను. మీరు చాలామంచి కార్యక్రమాలను చేస్తున్నారు. మీ అమ్మగారు కూడా మంచి పనులు సేవా కార్యక్రమాలు చేయమని మాకు క్లాసులో ఎప్పుడూ చెబుతుండేవారు."

చాలా సంవత్సరాల తర్వాత తల్లిని తెలిసిన వ్యక్తిని కలుసుకోవడం ఆమెద్వారా అమ్మ గురించి వినడం అతనికి ఎంతో ఆనందం కలిగించింది ఆనాటి విషయాలను పద్మావతి ద్వారా తెలుసుకున్నాడు. పద్మావతి చెబుతున్న విషయాలు వింటుంటే పాంచజన్య కళ్ళవెంబడి నీరు వచ్చింది.

అతని కంటిలో తడి చూసి పద్మావతి ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఇన్ని సంవత్సరాలు అయిన తర్వాత కూడా మీ అమ్మగారిని మీరు మరిచిపోలేదంటే మీమీద మరింత గౌరవం పెరిగింది"

విరించి రెండు కుర్చీలను తెప్పించి వేసాడు.

పాంచజన్య ఒక కుర్చీలో కూర్చుని పద్మావతికి మరో కుర్చీ ఆఫర్ చేసాడు.

ఆమె కూడా కూర్చుంది.

"ఎన్ని సంవత్సరాలు అయినా అమ్మని మరిచిపోయింది లేదు. నిరంతరం అమ్మ నాతోనే ఉంటుంది. ఉంది. నా ప్రతి ఆలోచన వెనుక అమ్మ ఉంటుంది. ఏ రోజు కూడా ఆమెను తలుచుకోకుండా నేను ఏ పనీ చేయను"

"తల్లి అంటే అందరికీ ఇంతటి ప్రేమ ఉంటుందా?"

"ఉంటుందనే అనుకుంటాను కానీ చాలామంది వ్యక్తం చేయలేరు. ఇతరుల పరిస్థితి ఏమిటో నాకు తెలియదు. కానీ నాకు అమ్మ అంటే ఎనలేని ఇష్టం. ఆమె చనిపోయి ఇరవై సంవత్సరాలు దాటిపోయింది. ప్రతి సంవత్సరం ఆమెకు సంబంధించిన జయంతి, వర్థంతి కార్యక్రమాలను చేస్తుంటాను ఆమె నాకు ఎన్నో మంచి విషయాలను నేర్పించింది. ఇతరులకు సేవ చేయడంలో ఆనందం ఉందని ఆమె ద్వారానే నేను తెలుసుకున్నాను. చీమకు కూడా అపకారం చేయని మనస్థత్వాన్ని ఆమె నుంచే అలవరచుకున్నాను."

"అందుకేనా సేవా కార్యక్రమాలన్నీ ఆమె పేరుతో చేస్తున్నారు"

"కర్మయోగి అనేపదానికి అర్థం ఎంతమందికి తెలుసో నాకు తెలియదు కానీ నేను అటువంటి స్థితిలోకి వెళ్ళిపోయాను. అమ్మ ఉన్నప్పుడు అమ్మ విలువ తెలియదు ఆమె పోయిన తర్వాత తెలుస్తుంది కాని ఏమీ చేయలేం. చాలామంది ఈ విధంగా బాధపడుతుంటారు మనం ఈ భూమి మీదకు రావడానికి మన జన్మకు ప్రధానకారణం అమ్మ. అందువల్ల అమ్మ ప్రేమలో కల్తీ ఉండదు. ఆమె కోసం ఏమి చేసినా తక్కువే"

పద్మావతి హేండ్‌బాగ్‌లో నుండి చిన్న రైటింగ్ పేడ్ తీసుకుని కొన్ని విషయాలను రాసుకుంది. "వీటిని మా పత్రికలో వేస్తాను" అంది.

"నాకు పేరు తాపత్రయం లేదు డబ్బుల తాపత్రయం లేదు. ఈ లోకంలో మనిషి బతికినంతకాలం మంచి పనులు చేయాలి. మనకన్నా పేదవారికి ఉపకార్మ చేయాలి. సాయపడాలి. మనకున్న దాంట్లో కొంత లేనివారికి ఇవ్వాలి. నేను ఈ పనులు చేయడం ద్వారా నాకు ఎంతో మానసిక సంతృప్తి కలుగుతోంది. ఉదయం నుంచీ సాయంత్రం వరకూ చేస్తున్న పనులను చూసుకుంటే ఈ రోజు మంచి పనులు చాలా చేసాను. రేపు కూడా చేస్తాను అనుకుంటాను. "

"మీలాంటి వారిని ఆదర్శంగా తీసుకోవాలి సార్"

"ఆదర్శం అనను కానీ మంచి పనులు చేయాలి. అమ్మ ప్రేమ చాలా పవిత్రమైనది. అటువంటి ప్రేమను నీ చుట్టుపక్కల వారికి పంచాలి"

ఆమె రాసుకున్న పుస్తకాన్ని బేగ్‌లో పెట్టూకుంటూ "మిమ్మల్ని కలుసుకోవడం నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. ఈ రోజు నా డైరీలో రాసుకుంటాను."

"మీరు ఏమి రాసుకున్నా లేకపోయినా పర్వాలేదు కానీ అమ్మలా ప్రేమను అందరికీ అందించండి. మీ రమణీ టీచరుగారు మీ చిన్నతనంలో చెప్పిన విషయాలను తప్పకుండా ఆచరించండి. అదే నేను కోరుకున్నది" అన్నాడు పాంచజన్య.

తర్వాత విరించిని పిలిచి మూడు పళ్ళమొక్కలు మూడు పూల మొక్కలను తెప్పించి ఆమెకు అందించాడు "వీటిని బాగా పెంచండి. వీటి అందాన్ని అందరికీ పంచండి" అన్నాడు.

వాటిని అందుకుంటూ "ఇటువంటి పూల మొక్కలు మా హైదరాబాద్‌లో కూడా దొరుకుతాయి. వీటిని నా వెంట తీసుకుని వెళ్ళడం కూడా కష్టం అయినా మా టీచరుగారి కోసం వేయించిన ఈ వనంలో పూలు మా ఇంటిలో కూడా గుబాళించాలని తీసుకుని వెళుతున్నాను" పద్మావతి ధృఢంగా చెప్పింది.

వాటిని అందుకుంటున్నప్పుడు "వీటిని తీసుకుని వెళ్ళడానికి నావద్ద ఆధార్‌కార్డు లేదు చిరునామా మాత్రం ఇస్తాను" అంది.

"మీరు ఆధార్ కార్డు ఇవ్వకపోయినా పర్వాలేదు. మీరు ఈ పూల మొక్కల్ని పెంచుతారన్న నమ్మకం ఉంది. ఈ పండ్ల మొక్కలు కూడా మీకు మంచి ఫలాలను ఇస్తాయనికూడా నమ్ముతున్నాను. మీరు ఈ ప్రాంతానికి ఎంతో శ్రమతో వచ్చారు. అందువల్ల ఇక్కడికి వచ్చిన గుర్తుగా మీ టీచరుగారి జ్ఞాపకం కోసం మీరు ఎటువంటి అడ్డంకులు లేకుండా తీసుకుని వెళ్ళండి" పాంచజన్య అన్నాడు.

పద్మావతి లేచి నిల్చుంది.

విరించి ఆ మొక్కలను అందుకుని ఆటోలో పెట్టాడు "జంక్షను వరకు ఆటో వస్తుంది. అక్కడ మిమ్మల్ని ఆటో డ్రైవరు బస్సు ఎక్కిస్తాడు" అన్నాడు.

పాంచజన్య పద్మావతికి వీడ్కోలు పలికాడు.

మొక్కలతో పాటు ఆటో ఎక్కింది. ఆటో ముందుకు కదిలింది.

ఆటో గేటు దాటిన తర్వాత పద్మావతి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

గేటు పైన పెద్ద అక్షరాలతో బోర్డు ఉంది.

ఆ బోర్డుమీద..

"అమ్మవనం... రమణీ వనం" అని రాసి ఉంది.

(సమాప్తం)

Post your comments